

J. A. K.

No. 5. }

Mai 1883.

{ 9de Aargang.

Morgensang.

Mel. Jeg ved et evigt Himmerig.

Alt viger Mørket fra vor By,
 Dp gaar nu Solen klare.
 O, Gud, som gav os Dagen ny,
 Din Raade os bevare!

Ja, Naadens milde Herre du,
 Giv Lys i Sjæl og Sinde,
 At naar det dages ude nu,
 Der er ei mørkt her inde!

Thi aabned' Solen paa vor Bei
 End sine gyldne Porte,
 Men du, o Herre, var der ei —
 Alt var som Ratten forte.

Du, Livets Sol, i Kristus her
 Til Verdens Fred opgangen,
 Kom, Lys for os og bliv os nær,
 Og tag vort Hjerter fangen!

Saa ved vi vist, vor Dag skal gaa
 I salig Ro til Ende,
 Saa ved vi og, hvor Trøst vi saa,
 Hvad Sorg os end skal hælde.

(Bret efter Runeberg ved Chr. Bredsdorff.)

Til „Børnebladets“ smaa Læsere.

Jubsenderen af disse Linjer, der har havt den Sorg at miste fire Børn i 1½ Aar og nu staa barnløs tilbage, vilde gjerne fortælle Eder Lidt om de to Sidstes Dødsleie, da det kanske kunde være godt for Eder at læse det.

Det var to Smaagutter, Nils og Johan, som Gud sidst kaldte hjem til sig. De var muntre og livlige, men vi kan dog sige, at de levede for Himmelen; de havde nemlig lært at elske sin Frelser, og altid bad de i sine Bønner om, at de maatte faa komme til ham, naar de skulde dø. Bønnen var i det Hele deres sikre Tilflugtsmiddel i al Modgang, og saasnart Noget laa dem paa Hjerte. Var saaledes Mama syg, da gif de til Gud i Bønnen og vare da visse paa, at hun skulde blive frisk igjen. Skulde Papa ud paa Rejse, anbefalede de ham altid til sin kjære Gud, som de ikke tvivlede paa vilde føre ham sikkert tilbage. Men deres hyppigste Bøn var dog den, at Døddagen maatte komme snart. Du synes kanske, kjære Læser, at dette var en underlig Bøn. Men de bad saaledes, fordi de gjerne vilde komme hjem til Jesus, men paa samme Tid ogsaa gjerne vilde have Mama og Papa med sig. „Det vilde blive saa tungt for dem, naar de skulde blive alene tilbage“, mente de.

Tirsdagen den 13de Marts vaagnede Nils op om Morgenen med Graad og Klagede' over, at hans Hals smertede ham. Paa samme Tid fortalte han ogsaa, at han i Drømme havde seet Jesus og Englene staa omkring hans Seng, og at han syntes, de vare saa vakre og venlige mod ham. Vi havde en Maanedstid før mistet en liden Datter, saa vi bleve fortraklede ved Tanken paa, at han muligens ogsaa skulde gaa fra os. Vi lod derfor strax hente Læge. Men Gud vilde have ham hjem til sig, og ingen Doktor kunde hjælpe. Sygdommen var Diphteria, og den udviklede sig saa hurtigt, at han snart begyndte at tale vildt og en

stor Del af Tiden var ude af Sands. Dog var hans Tanker altid, kunde vi forståa, henvendte paa det Himmelske. Han kaldte paa sine to smaa Søstre, som var gaaede forud, og paa Englene. Var han ved Samling, saa bad han høit og tydeligt og anbefalede os, sine Forældre, i Guds Haand. Han søgte at trøste os, saalænge han formaade at tale, og sagde til sin Mama, at hun skulde snart komme efter, og da skulde han og de to smaa Søstre komme og møde hende oppe hos Gud. — Fredag den 16de Marts kom Englene og hentede ham hjem. Han kunde ikke længer tale; men paa Moderens Spørgsmaal, om han saa Englene komme, nikkede han med Hovedet; Dine straaled, og — saa kom Døden og luffede hans Dine. Han var da 5½ Aar gammel.

Mødens Nils endnu laa lig, var Johan en Stund aldeles vild. Han sang og sprang og vilde slet ikke være rolig. Pigen spurgte ham, hvorfor han opførte sig saaledes nu, da Broderen var død, og hun fik det besynderlige Svar: „Jeg vaser paa mit Sidste, ser du.“ Hun sagde da til ham, at han nok kom til at leve i mange Aar endnu; men Svaret lod: „Jeg lever ikke en Maaned.“ Og saaledes gif det. Mandag blev Nils begravet, og Tirsdag maatte Johan til Sengs. Han sagde strax, at han helst vilde gaa hjem til Jesus, men det blev saa tungt for Mama og Papa, om de skulde miste ham ogsaa. — Sygdommen tog til, og hans Bønner blev ivrigere og varmere. „Stakkels Mama!“ sagde han flere Gange; og da en Pige, som før havde tjent hos os, og som han holdt meget af, en Nat vaagede over ham, sagde han til hende: „Det bliver saa tungt for Mama, naar jeg gaar bort.“ Til Moderen derimod sagde han: „J er ikke alene; Gud er hos Eder.“ Saaledes søgte han at trøste os under hele Sygdommen. Sidste Nat, han levede, maatte Moderen bede „Faderavor“ med ham og flere Gange læse Salmeverset: „Skriv dig, Jesu! paa mit Hjerte“; det havde været en af hans stadige Aften-

bønner. — En Nat, da han fik blunde lidt, drømte han, at han havde faaet Binger og sloi op til Jesus, og Dagen før sin Dod fik han flue Englene og et klart, herligt Skin, som han flere Gange pegte paa og spurgte, om ikke ogsaa vi kunde se. — Hans Kamp var haard og tung, og han led meget; men saa var ogsaa Gud hos ham og styrkede ham. Og da saa Doden kom til ham første Paastedag, saa vi paa hans straalende Blik, som var vendt opad mod Himmelen, at de himmelske Hærskærer igjen aabenbarede sig for ham, idet de kom for at bære hans Sjæl hjem i Frelserens Favn. Han var ved sin Dod omtrent 7½ Aar gammel.

Saaledes gif da disse to Smaa gutter hjem til sin Jesus, hvad de saa ofte havde onsket. Vil nu ikke ogsaa I, kjære Børn, komme til den samme kjære Frelser? Han har jo sagt: „Lader de smaa Børn komme til mig og forhindre dem ikke; thi Guds Rige hører saadanne til“, og han har derved vist Eder, at han gjerne vil, I skal komme til ham. Gud hjælpe Eder da til at lære ham at kjende og at elske ham, saa vil han nok engang hente ogsaa Eder hjem til sig.

Den 30te Marts 1883.

K.

Johan Emanuel Veith.

(Nordslesvig Søndagsbl.)

I Aaret 1876 afgik ved Doden Johan Emanuel Veith i Østerrig. Han var født Jøde og var først Læge, men lod sig derefter døbe, studerede Theologi, blev Præst og udfoldede en beundringsværdig Virksomhed baade som Sjælesorger, Prædikant, theologisk Forfatter og tillige ved Siden deraf som Læge, Veterinær og Væstethiker.

Her ville vi kun meddele et lidet Træk, som vidner om hans Naadegave til at vinde Sjæle for Herren.

Veith var en stor Elsker af Naturen. Især botaniserede han gjerne og gif stundom, hvor meget man end advarede ham,

ganske alene i de ødste og vildeste Bjerg-egne. Paa et saadant Sted mødte han en Gang en berhygget Skovthv, der gif under Navnet „sorte Peter“. Denne Landstryger forlangte hans Penge. Da han vilde fjerne sig med sit Bytte, kaldte Veith ham tilbage og spurgte ham i en mild Tone om hans tidligere Levnet, og hvordan han var kommen ind paa denne Forbryderbane. Det forbaufede „sorte Peter“, og medens de nu gif rolig ved Siden af hinanden gennem den dybe Skov, fortalte Peter sit Levnetsløb, og Veith taug stille, indtil han var færdig.

Saa begyndte Veith. Først fortalte han ham et indiff Coventyr. Derfra gif han over til en af Vorherres Eignelser og sluttede saa med Egnelsen over den fortabte Søn. Jo længere han talte, desto umuligere var det for „sorte Peter“ at rive sig løs fra ham. Imidlertid var de komne til en Landsby, og da Aftenklokken i det samme lod, blottede Veith sit Hoved og fremsagde en liden Bøn. Peter gjorde ligesaa, og da Veith i det samme vilde stilles fra ham, saldt han paa Knæ, bad om Forladelse, besvor ham, at han maatte tage de røvede Penge igjen, og bad ham med grædende Taarer om at lægge sin Haand paa ham og bede Gud om, at han maatte blive et andet Menneffe. Veith gjorde det; han gif siden i Forbøn for ham hos Dørighe- den og havde den Glæde at se Forbryderen begynde et nyt Liv.

Ogsaa et Barn kan stole paa Frelseren.

„Karl“, sagde jeg til en liden Gut otte Aar gammel, da han laa paa sit Sidste, „er du ikke bange for at dø, naar du ved, Doden er saa nær?“

„D, nei!“ lod hans Svar; „jeg vil gjerne fare herfra og være med Kristus; thi det er meget bedre.“

„Men hvorledes ved du, at du skal være med Kristus?“

„Fordi“, var hans hurtige Svar, „han siger: Den, som kommer til mig, vil jeg ingenlunde støde ud.“ (Luth. Pioneer.)

Moderens Underviøning.

Der sidter Moderen taalefuld
Og viser sin kjære Datter
Billeder, som forundringsfuld
Den Lille jaa vel betragter.

Og medens den Lilles Hænder gaa
Hun lægger og paa hendes Hjerte

Det Livets Ord, som et Barn kan forstaa,
Men ei de Viøe udgrunde.

Ei Kristi Være trænger jaa ind
Til Hjertet i senere Alder,
Som naar den i blede, barnlige Sind
Fra Moderens Læber falder.

Da bliver den ved, da sæker den Rod
Og vøjer til Livets Krone;
Ja Moderen selv under Korset stod,
Da Han maatte Verden forløse.

Den Kval, som hende da gjennemfar,
Kan end vel Kvinden fornemme

Og vil ei, at den, hun med Smerte bar,
Skal Jesu Kjærlighed glemme.

Hans Navn at sige, Hans Vei at gaa
Hun lærer sin lille Pige,
At samlet med hende engang hun kan naa
Til Ham i Saligheds Rige.

(Efter H. Munch.)

Ude i det Grønne.

Der er saa deiligt nu i det Grønne!
 Se Blomster og Blade saa friske og skjønne!
 De Første gi'r Duften,
 Der bølge som Strømme i Luften;
 Men Stygge yde de Sidste,
 Medens de gyng paa svaiende Kviste.

Et østerlandst Sagn.

I fordums Dage der leved' en Drot,
Hel mægtig og stor, i et prægtigt Slot;
Hans største Glæde det var at se,
Hvorledes hans Underfatter sig te.

Som han nu en Dag paa Markedet gif,
Han kom til en Bød; da opdaged hans
Blik

En Indskrift, saa Kongen vel studse maa;
Han læste: „Her inde er Visdom at faa!“

I Lettet strax træder Kongen ind
Og hilser den Sælger med venligt Sind.
„Sig, hvor er den Vare, som sælge du vil?
Slet intet her inde jeg ser jo dertil!“

„Mlynlig er Visdommen, mægtigste Drot,
Men, tro mig, at købe den lønner sig godt;
3000 Daler — og Skatten er din,
Ket aldrig du gjorde en Handel saa fin.“

„For Visdom jeg finder ei Skatten for stor“,
Gjenmælede Kongen: „Sig frem da et Ord,
Der gjemmer den Visdom, som kjøbt jeg nu
har!“

„Nei“, svarede Manden, „da var jeg en Nar.

Læl Pengene ud, saa er Varen din,
Stormægtigste Drot; indtil da er den min!“
Og Kongen, som syntes, at Spasen var god,
3000 Daler betale ham lod.

„Og hør nu, o Herve, de Visdommens Ord,
og vid, de er langt mere værd, end du tror:
Bed Alt, hvad i Livet du tager dig til,
Betænk først, hvad Enden vel blive vil!“

De Hofmænd lo alle af Hjertensgrund;
Men Kongen han sagde: „Den Lære er
sund,

Til Trods for Jer alle jeg skrive den vil
Paa Alt, hvad jeg har, og som hører mig til!“

Og som han nu talte, saa fæde det vist;
Fra Loft og til Kjelder, i Gavl og paa
Kvæst,

Der fandtes ei Møbel, ei Redskab, ei Kar,
Hvor Visdommens Ord ei indgravede var.

Nu hændtes det efter en Mængde Nar,
At Kongen saa mægtig en Fiende faar.
Der, for sin Hævntørst paa ham at stille,
Bestal hans Barber ham ved Livet at stille.

Den næste Dag gjaldt det Kongens Liv;
Barbereren tog frem alt den skarpe Kniv
Og loved' sig til sit Mød at udføre;
Men hvad der nu skede, I skal saa at høre.

Thi pludselig paa det gyldne Bænk
Der foran ham stod, faldt Barberens Blik;
Han læste: „Bed Alt, hvad du tager dig til,
Betænk først, hvad Enden vel blive vil!“

Som Lynet laa Raiven for Kongens Fod,
Barbereren paa Kæc sig falde lod,
Bekjendte oprigtig sin Synd saa stor,
Hel angstet og rystet ved Visdommens Ord.

Men Kongen lod straffe den Fiende fort.
Barbereren han sendte i Nade bort;
Og Vismanden atter han udbetaler
Med Tak og Glæde 3000 Daler.

II. 3.

Hædre din Fader og din Moder, at
det maa gaa dig vel, og da maa
længe leve paa Jorden.

(Indsendt.)

Bed du, kjære Barn, hvem det er, som
taler saaledes til dig? „Ja, det er Gud“,
siger du. Men forstaar du da, hvad Han
mener, naar han beder dig at hædre din
Fader og din Moder?

Der er mange Børn, som ikke give Agt
paa, hvad Fa'r og Mo'r sige til dem.
Naar Fa'r eller Mo'r bede dem gjøre No-
get, saa svare de: „Nei, vi vil ikke“. Et-
ler hvis det er Noget, de har lyst til at
gjøre, og Fa'r og Mo'r sige: „Nei, I maa
ikke, Børn!“ saa svare de: „Jo, vi vil.“

Tror du, saadanne Børn hædre sin Fa-
der og sin Moder? Hædre betyder at vise
Ære, og dertil hører at elske og agte; men
kan det Barn agte og elske sine Forældre,
som ikke bryder sig om, hvad Fa'r og Mo'r

siger? Nei, saadanne Børn hædre ikke sin Fader og sin Moder, saasom Gud har budet os.

Men saa er der ogsaa mange Gutter og Piger, som vistnok ikke tør svare Fa'r og Mo'r saa styt; men de har ikke lyst til at gjøre saa, som Fa'r og Mo'r siger. Derfor gjør de det heller ikke, naar Fa'r og Mor ikke er hjemme, eller naar de kunne undgaa, at disse saa det at vide.

Beder Fa'r eller Mo'r et saadant Barn gjøre Noget, f. Exempel: at læse, gaa til Kirke, høre ned et Fang Bed, en Botte Vand eller hvad det kan være, saa faar Barnet strax Rynker i Ansigtet, og Dndt i Halsen og Hovedpine og meget andet Dndt, og dette skal da tjene som Undskyldning, saa man kan slippe at gjøre, hvad Fa'r eller Mo'r have sagt.

Du, kjære Barn, som læser dette: faar du Dndt, naar Fa'r eller Mo'r beder dig gjøre Noget, eller, naar en af dem forbyder dig at gjøre Noget? Synes du, at saadanne Børn adlyde, agte og elske, eller hædre sin Fader og sin Moder? Nei, saadanne Børn gjøre ikke saa, som Gud har befalet dem at gjøre.

Gud vil, at Børn skulle være glade i sine Forældre og holde dem i Ære; derfor har Han sagt til os: Hædre din Fader og din Moder! Derjom da et Barn ikke vil gjøre saa, som Fa'r og Mo'r siger, men vil gaa efter sine egne Tanker og Lyster, saa gjør det Synd baade mod sine Forældre og Gud. Thi den, som gjør mod Herrens Ord, gjør stor Synd.

Det skulde være vor Glæde og Lyst at tjene vore Forældre, og vi skulde ikke for nogen Ting ville foragte eller fortørne dem; thi Gud har sat dem over os, og Han har befalet os at hædre dem. De Børn, som elske Jesus, ville derfor ogsaa agte, elske, ære, tjene og adlyde sine Forældre; thi „om Noget elsker mig, da skal han holde mit Ord“, siger Jesus; „hvo mig ikke elsker, holder ikke mine Ord“, siger Han.

Huist derfor paa det, kjære Barn. Det er Gud, som byder dig at hædre din Fa-

der og din Moder. Men hvorfor byder Han dig at gjøre dette? Jo, det vil Gud, fordi Han elsker dig og vil, at det skal gaa dig vel. Det kan ikke gaa de Børn vel, som ikke ville hædre sine Forældre, fordi de synde imod Gud og bedrove den Herre Jesus, som er vor eneste Frelser fra Synden. Den, som ikke vil hædre sin Fader og sin Moder, foragter og fortørner baade Gud og Mennesker; kan det vel gaa en Saadan vel? Nei, over ham maa Straffen komme, og han maa det gaa ilde, fordi han forlader Gud og kommer i den Dudes Vold.

Men den, som i Jesu Navn gjør efter Herrens Ord og hædrer sin Fader og sin Moder, skal det gaa meget vel, og han skal længe saa leve paa Jorden; thi Gud vil give ham hans Hjertes Begjæring. Jesus vil elske et saadant Barn. Gud Fader vil ogsaa elske det, og de ville komme og sætte Bolig i dets Hjerter. Ja, en Saadan er et Guds Tempel, og den Hellig Aand bor i ham, og de hellige Engle vaage over ham.

Kan vel Noget skade en saadan Son eller Datter, som forlader sig paa Herrens Ord? Nei, Gud vil nok bevare dem, som stole paa Ham. Nu mit kjære Barn, vil ikke ogsaa du hædre din Fader og din Moder? Vil ikke ogsaa du gjerne ære, tjene, adlyde, agte og elske dem, at det kan gaa dig vel, og du maa længe leve paa Jorden?
N. G. S.

Smaastrykker.

Da Dr. Mather, en Prest i forrige Aarhundrede, endnu var en liden Gut, plejede hans Moder at sige til ham: „Mit Barn, hvis Gud gjør dig til en god Kristen og en lærd Mand, saa har du Alt, som din Moder har begjæret for dig.“

Hvornæd skal en Ung holde sin Eieren? Derved at han holder sig efter dit Ord. — Ps. 119,9.

Et Stambogblad.

En Stovbæk sig slynger bag Rulle og Krat,
 Dens Bover sig gynger og leger Tagfat,
 Den risler og nynner — en hel Melodi,
 En Jublen i Toner, der ligger deri.
 Og Juglen, som Nebe i Træerne bygger,
 Til Tonerne lytter af Andren betaget,
 Og ud fra de døvrende, kjølige Stygger
 En Hilsen den sender som Sanger af Taget.

Men Bækken har Tid ei at høre paa Slegt
 Den hastet af Sted for mod Havet at søge,
 Dets mægtige Strøm ved sit Væld at forøge;
 Det ved den er Maalet, den sender sin Nigt.
 Og har den saa kjæmpet sig frem fra det Dunkle
 Til Kysten, hvor Solglimt paa Vølgerne funkle,
 Den krydtes af Havet i moderlig Favn
 Og bæres saa bort mod den ufjendte Havn.

Som Bækken bag Hækken heniter dit Liv
 Og snør sig blandt duftende Blomster og Siv,
 Du jubler og nynner, hvorfor ved du ei,
 Saa sorgløs og rolig henglider din Vej.
 End har du ei mødt paa din barnlige Van-
 dring

En eneste Hindring, som plumred din Strøm,
 Saa stille og jævnt uden Spor af Forandring
 Er Dagens gledne forbi som en Drøm.

Men Liden vil komme, hvor frem du vil hige,
 Naar Drømmen er omme, for Maalet at naa,
 Hvor Attraa og Længsler i Hjertet vil stige,
 Hvor fremad mod Maalet din Stræben vil
 gaa,

hvor ud ad mod Livshavet Vej du vil søge
 Fra Bussenes Gang fra det Lave og Dunkle
 Ved Kundskabens Væld dine Kræfter at øge,
 Hvor Vølgerne lokkende vinkle og funkle.

O, il da ei fremad mod Maalet i Blinde,
 At ei du som Bækken i Havet skal spinde;
 Husk paa, at der peges paa hinsides Livet,
 At der er et Haab, ja en Visshed dig givet.
 Og er den end ringe din Gjerning her nebe,
 Om Et maa dog aldrig du glemme at bede:
 At Han, som er naadig og stærk i de Svage,
 Vil dig i sin færlige Varetægt tage!

Just Chr. Holm.

Gaade.

Hvordan du end vender mig, ens ser jeg ud,
 Og skont jeg er liden, dog lystres mit
 Bud
 Af Kjæmpen, som gjennem de fraadende
 Rande
 Dig ferer langt bort til fremmede Lande.
 C. B.

Opløsning

paa Gaaden i No. 3.

Laban—Nabal.

Rigtig opløst af N. C. K., Stony Run,
 Minn.; M. H. S., Willmar, Minn.; H. J.,
 Oslo, Wis.; C. N., Granite Falls, Minn.;
 C. H., Lakesboro, Minn.; K. H., Svenaba,
 Minn.; J. D., Sugar Creek, Wis.; J. A.,
 Blair, Nebr.; N. L. W., Woodville, Iowa;
 C. S., Zumbrota, Minn.; S. M. A., Emerald
 Alb, Minn.; M. D. B., Milan, Minn.; G.
 M. P., Union Prairie, Minn.; S. G., Byg-
 land, Minn.; A., Polk Co., Wis.; D. D. J.,
 Davenport, Iac.; J. C. S., Canton, Minn.;
 M. L. Dallas, Wis.; L. M. L., Forest City,
 Iowa; N. G. K., Harmony, Minn.

Opløsning

paa Regneopgaven i No. 3:

Gamle Frants var 60 Aar, hans Son
 40 Aar og Solnesonnen 10 Aar gammel.

Rigtig opløst af N. C. K., Stony Run,
 Minn.; J. S. A., McFarland, Wis.; H. J.,
 Oslo, Wis.; J. J. S. og P. M. S., Wat-
 son, Minn.; C. N., Granite Falls, Minn.;
 E. G. W., Garfield, Minn.; S. M. S.,
 Rapidan, Minn.; R. H., Svenaba, Minn.;
 N. C. S., Norway Lake, Minn.; D. E. D.,
 Richwood, Minn.; J. D., Sugar Creek,
 Wis.; D. A. M., Bratsberg, Minn.; N. L.
 D., Woodville, Iowa; G. M., Harmony,
 Minn.; D. K. L., Fridhem, Minn.; C. S.,
 Zumbrota, Minn.; S. M. A., Emerald
 Alb, Minn.; C. D. S., Newry, Wis.; A. J. D.,
 Chimney Rock, Wis.; K. T. D., Lillemoen,
 Minn.; M. D. B., Milan, Minn.; S. G.,
 Bygland, Minn.; W. J., Korjeland, Minn.;
 C. A. D. og A. H. H., Ulica, Wis.; J. S.
 S., Elon, Iowa; H. B. G., Rolling Fort,
 Minn.; C. L. W., Chicago, Ill.; D. D. J.,
 Davenport, Iac.; L. A. L., Lincoln, Iac.;
 J. M. D., Northwood, Iowa; M. L., Dal-
 las, Wis.; C. A., Grafton, Wis.; L. M. L.,
 Forest City, Iowa; N. G. K., Harmony,
 Minn., R. S. B., Wilmot, Iac.

Entered at the post office at La Crosse,
 Wis., as second-class matter.

Trykt i „Vorden's“ Aulstrykkeri, La Crosse Wis.